

KDYŽ NA LIDECH NEZÁLEŽÍ

Za dveřmi jsou volby do Evropského parlamentu a politické strany, které se chtějí udržet nebo se nově dostat ke korýtkům, se snaží vnutit do přízně voličů. Podle teorie volební pohádky je volič racionálně uvažující subjekt, který si vybírá z nabídky takové své zástupce, kteří jednájí v jeho zájmu. Jenže takto k voličstvu žádná politická strana nepřistupuje. Pro obyčejné neprivilegované vrstvy pracujících, studentstva, důchodců a důchodkyň, nezaměstnaných a dalších, kteří nemají ve skutečnosti žádný vliv na rozhodování, **mají strany připravená jen pozlátka, lži a manipulace.**

Dobře situovaní šibři se snaží nalákat na vějičku sobectví vůči budoucím generacím lhaním o neexistenci vlivu člověka na klimatickou změnu. A velmi rádi odklánějí pozornost od svých zničitelských zájmů směrem k těm, kteří jsou na tom nejhůř ze všech a nemohou se bránit. A tak brojí proti nejchudším, menšinám všeho druhu či chudákům, kteří utíkají z míst postižených vojenskými konflikty, hladem nebo dopady klimatické krize. **Všem stranám a vůdcům jde ale o jedno, a to uzurpovat si prostřednictvím naivních a často zoufalých lidí moc pro sebe samé.** Nikdo z nich neproklamuje snahu rozmělnit moc mezi lidmi tak, aby si mohli vládnout sami, aby mohli rozhodovat o svých životech, o osudu svých komunit, aby se mladí lidé nemuseli potýkat s klimatickým žalem, aby příroda byla respektována namísto znásilňování za účelem hromadění zisků úzké skupiny ekonomických elit.

Každé předvolební klání je přehlídkou otevřených či skrytých lží, povrchnosti, pokrytectví a manipulace. Naneštěstí se stále velké množství lidí nechává opakovaně nachytat. Není to těžké, stávající stav kapitalistické nadvlády je udržován pomocí uvedených nástrojů. Lidé jsou různými způsoby rozdělováni, aby se nemohli spojit a aby tak kapitál, fungující na úkor pracujících, přírody a dalších generací, nebyl ohrožen. Volby jsou pouze třpytivým pozlátkem, které má dát lidem falešný pocit, že mohou o něčem rozhodovat. **Ve skutečnosti volby nemohou přinést žádnou reálnou změnu, která by znamenala přechod od kapitalistického vykořisťování ke skutečné politické a ekonomické demokracii zdola.** Dokud budou neprivilegovaní nuceni prodávat svou práci, těla a hlavy,

jelikož jakákoli jiná možnost přežití je jim fakticky upřená, nejde ani náhodou mluvit o jakékoli sociální spravedlnosti.

Zdá se, že vládní skvadra namísto udržení se u moci dělá vše proto, aby opět otevřela dveře k moci oportunistickému miliardáři, jehož jediným ideovým východiskem je kult vlastní osobnosti a politické zisky, které mu pomáhají upevnit jeho zisky finanční. Vládní politici se snaží hrát hru na zodpovědnost. Jejich údajnou zodpovědnost mají ale zaplatit obyčejní pracující. A tak navrhují další posouvání odchodu do důchodu a někteří jdou tak daleko, že prosazují zásadní omezování pracovně-právních vztahů, například možnost vyhazovat zaměstnance bez udání důvodu a podobně. Ve skutečnosti jsou zodpovědní (vstřícní) jen k **ekonomickým elitám, které každoročně vykazují růst zisků, zatímco obyčejní lidé mají čím dál hlouběji do kapsy.**

Je smutné, že u nás není žádné schopné odborové hnutí, které by se postavilo radikálním způsobem na podporu pracujících a dalších neprivilegovaných. Poslední „velké“ akce odborové centrály byly nejdřív tyjátkem jejího předsedy kandidujícího na prezidenta. Později si na pódium dokonce pozvala hlavu opozice – bezskrupulózního miliardáře, který škrtí své zaměstnance u huby a nechává zametat ekologické havárie svých podniků pod koberec.

Odboroví šéfové se tak stávají čím dál nedůvěryhodnějšími. Není ani divu, že odvolali chystanou demonstraci proti vládním návrhům. Dá se předpokládat, že by skončila fiaskem. Učinili tak s odůvodněním, že po pokusu o atentát na slovenského premiéra nechtějí jít situaci. Co je to za nesmysl? U nás útok na Fica nikoho takřka nezajímá a vláda rozhodně nepřišla s prohlášením, že nechce jít situaci svými asociálními návrhy.

Ekonomickým elitám, politikům a žel i odborářské honoraci na lidech nezáleží. Proč by nám mělo záležet na nich. **Stačí odmítnout jejich lživou pohádku, že k jejich kapitalistickému režimu není žádná alternativa, nenechat se rozdělovat a snažit se hledat cesty, jak si společně můžeme vládnout sami.** Je ale třeba začít zdola, od našich komunit, pracovišť, škol apod.